

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 447. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918868992/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Equipage og gjorde Selskaber, og det var saa mærkværdigt at see, hvordan han gjorde af Datteren og bar hende paa Hænderne.

Hør nu bare! Nu bliver vist hendes Skaal drukken! Og de skyder med Svingbaser – jeg maa ud og see! raabte Vertinden og foer afsted.

De vare Begge blevne stille og alvorlige, men sagde Intet til hinanden, og Skyggen, der var kastet over deres Glæde, forsvandt snart, da de atter vare i Skoven.

Men der var Noget i dette Sammenstød med Livet og den kraftige, ordnede Virkelighed, som vedblev at yttre sin Indflydelse. Pauline glemte det maaskee hurtigst, fordi hun nu engang med lukkede Øine støttede sig til ham; men for ham var denne Dag den sidste af de faa fuldstændige Glemsels- og Lyksalighedsdage. Fra nu af var der dybt i hans Sind en Uro, en Længsel efter Bedrift, efter Noget, der kunde mætte hans Tanker og Phantas. For at kunne leve med fuldstændig Lyksalighed paa Jorden, i det virkelige Liv, maatte han kun leve det halvt og halvt digte sig bort fra det ind i Paradiset, ind i Handlinger, han kunde ønske at udføre mod det Onde og Tyranniske i Verden og for sin egen Hæder, og da de tomme Drømme og Indbildninger snart bleve ham en kjedelig Leg, greb han en Tanke, der med pludselig, ny Livskraft sprang frem i hans Sind: han drømte med Formaal, for at frembringe Skjønhed – det kom af sig selv, som en mægtig Trang, beherskende og medbringende en ny, overordenlig Lyksalighed.

Han havde standset ved den gamle Krønike om Harald Godwinson, og dennes Skjæbne undergik under Læsningen lidt Forandring og antog dramatisk Skikkelse. Harald havde i en tidligere Tid været ovre i Normandiet hos Hertug William og i et uforsigtigt Øteblik lovet ham Lehnsplicht, og for at vise Williams Hof og skjønne normanniske Damer sin Tapperhed havde han fulgt Hertugen paa et Tog mod sine egne Stammeslægtninge i Bretagne. Senere, da han hjemme kjæmpede for Kronen, gik han freidig mod Harald Haardraade og besejrede ham; men da William imidlertid var landet og rykkede frem med sine Normanner, paakom der Harald Uro og Hast, han vilde have Ende paa det Hele, leverede Slaget før tidlig og blev dræbt af en bretagnisk Fyrste, der for at hævne sig havde slut-